

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ, Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ ΣΦΡΑΓΙΣ

ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ.

Τὸ Βάπτισμα τοῦ Πνεύματος, ἐν μόνον. — Εἰς τρία μέρη. — Ἡ δὴμιον τοῦ βάπτισματος τούτου. — «Αἱ κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν». — Ἐτερον βάπτισμα τοῦ Πνεύματος ἐπαγγελλούμενον, «Ἐπὶ πᾶσαν σάρκα». — Ἡ δὴμιον τούτου. — Προσευχὴ ὑπὲρ τοῦ Πνεύματος. — Ἡ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος — Ἡ σπουδασιότης αὐτῆς — Οὐδεμία εἰρηνη μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀνευ ταύτης. — Ἐλάχιδοι γνωρίζουδιν ἄν ἔχωδιν ταύτην, ἢ οὐχί. — «Εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐπ' θυμῷ νά γνωρίζω» — Πῶς δυνάμεθα νά διακρίνωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πνεύματος. — Διαφοραὶ διακοντῶν. — Ἡ μαρτυρεῖα τοῦ Πνεύματος. — «Ἡγιασμένοι διὰ τοῦ Πνεύματος». — «Πλήρεις Πνεύματος» — «Ἡ σφραγίς τοῦ Πνεύματος» — «Ἡ ἐπαγγελία» τὴν ὁποῖαν τὸ Πνεῦμα σφραγίσκιν. — Εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολυτρωδεως. — Τὸ ὕψιδτον προσδὸν ὁπερ δέον νά ἐπιτευχθῇ — Καὶ διατηρηθῇ.

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν πάντες ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι, καὶ ὤφθησιν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν πάντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου ἀποφθέγγεσθαι αὐτοῖς». — Πράξ β'. 1—4.

Ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος ἡμέρα ἐν τῇ ιστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐυαγγελίου. Τὸ κατ' αὐτὴν γεγονὸς ὑπεδήλου ὅτι ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς ὁ μέγας ἡμῶν Ἀρχιερεὺς, καὶ ὅτι εἶχε προσφέρει ἐνώπιον τοῦ Πατρός τὴν ἀξίαν τῆς ἑαυτοῦ θυσίας, τῆς ἐπὶ Γολγοθᾷ τελεσθεί-

σης πρὸ πενήκοντα ἡμερῶν, ὅτι δὲ ὁ Πατὴρ εἶχεν ἀποδεχθῆ τελείως τὴν θυσίαν ταύτην, καὶ συνεπῶς, οἵτε ἀπόστολοι καὶ λοιποὶ πιστοί, οἵτινες εἶχον δεχθῆ τὸν Ἰησοῦν, καὶ οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Πατέρα καὶ γείνωσιν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ (Ἰωάν. α . 12), ἀνεγνωρίζοντο ἤδη ὡς τοιοῦτοι, τῆς δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος μαρτυρούσης ἤδη τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἀποδοχὴν, ὅθεν καὶ ὀρίζεται ὡς τὸ «Πνεῦμα τῆς υἰοθεσίας» ἐν τῇ οἰκογενεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἦν φυσικῶς ἐπόμενον, λοιπὸν, ὅπως ἐν τόσον σπουδαῖον γεγονὸς ἐκδηλωθῇ καὶ μαρτυρηθῇ εὐκρινῶς. Δὲν ἦτο μόνον σπουδαῖον ὅπως οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πιστοὶ λάβωσι τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῆς θείας εὐνοίας ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως ἔχωσιν ἐπίσης ἐξωτερικὴν τινα ἐκδήλωσιν, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἱκανοποιητικὴ ἀπόδειξις ὅχι μόνον δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς μετέπειτα πιστοὺς, ἀπὸ δειξίς τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς προσεδέχθη τὴν Ἐκκλησίαν τελείως ὡς υἱοὺς καὶ συγκληρονόμους μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Οὐδὲν ὁμως, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀφήγησιν τῶν λαβόντων χώραν κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, ὑπεμφαίνει, καθ' οἷανδήποτε ἔννοιαν τοῦ λόγου, τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συμπεράνη τις περὶ ὑπάρξεως προσωπικοῦ ἁγίου Πνεύματος κεχωρισμένου ἀπὸ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ. Ὅλως ἀκριβῶς τοῦναντίον, τὸ γεγονὸς ὅτι πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ εὕρισκόμενοι ἔλαβον τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἀποδεικνύει ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον δὲν εἶναι πρὸσωπον, ἀλλὰ ἐπιρροή, ἐπίδρασις τις, δύναμις ἐνεργουμένη παρὰ προσώπου— ἡ ἐπιρροή ἢ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐνεργουμένη ἐν καὶ ἐπὶ τῶν νεωστὶ υἰοθετηθέντων τέκνων αὐτοῦ τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται ἐπὶ πλεον ὑπὸ τοῦ γεγονότος, καθ' ὃ αἱ διάφοροι δυνάμεις καὶ τὰ διάφορα τάλαντα ἢ προσόντα τῶν ἀποστόλων διηνεργοῦντο, ἐξωογονοῦντο καὶ ἠϋρύνοντο διὰ τῆς ἐπιρροῆς ἢ δυνάμεως ταύτης. Ὁ Ἀπόστολος δὲ ἐξηγεῖ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἦτο ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς «ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις» — Πνευματικὰ δηλονότι χαρίσματα (Ψαλμ. ξη . 18 Ἐφεσ. δ' . 8), τοῦ μεγάλου «δόματος» ἢ χαρίσματος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ὄντος ἤδη δεδομένου, καὶ ἀποτελέσαντος τὴν ἀπολυτρω-

τικὴν ἀξίαν ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου, — μερίδος δὲ τινος ἐκ τῶν λελυτρωμένων αὐτοῦ μυριάδων, μικροῦ τινος ποιμνίου, εἰδικῶς δοθέντος ἤδη εἰς τὸν Χριστὸν, ὅπως ὥσι συγκληρονόμοι καὶ συμβασιλεῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ, καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ λοιποῦ μέρους, τοῦ ὅλου μικροῦ ποιμνίου, ἀρξαμένης, ὡς αὕτη ἐκπροσωπεῖται εἰς ἐκείνους οἵτινες ἀνέμενον διὰ τὴν εὐλογίαν τῆς Πεντηκοστῆς — ὁ καιρὸς εἶχε πλέον ἐπιστῆ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὡς τοιούτων. Ἦτιο ὁ Πατὴρ δὲ ὅστις ἀναγνώρισεν οὕτω κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ παραχώρησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἐπιρροῆς ἢ δυνάμεως, συνεπήγετο τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν πιστῶν, οὕτως ὥστε οὗτοι δὲν ἐλογίζοντο πλέον ὡς ἁμαρτωλοὶ καὶ ξένοι, οὔτε ἀκόμη καὶ ὡς δοῦλοι οὗτοι, ὡς υἱοὶ ἤδη, ἐγένοντο «μέτοχοι τῆς οὐρανίου δωρεᾶς». Γνωρίζεται δὲ ἡμῖν ὅτι τὸ ἅγιον αὐτὸ Πνεῦμα, ἡ ἁγία αὐτὴ ἐπιρροή, ἡ ἁγία δύναμις, ἥτις ἐκπορεύεται ἐκ τῆς πηγῆς αὐτῆς, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐξεχύθη οὐχ ἥτιον λίαν προσηκόντως, ὑπὸ τοῦ τετιμημένου ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ, μέσῳ τοῦ ὁποίου πᾶσα εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπῆλθε καὶ μέλλει νὰ ἐπέλθῃ εἰς ἡμᾶς, τοῦτέστιν, μέσῳ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Κεφαλῆς ἡμῶν.

Ὁ Απόστολος Πέτρος, λαλήσας ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ ἐπιδρασιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐξήγησε τὸ γεγονὸς ὅτι τοῦτο ἦν ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ, εἰπὼν, «Ὁ Ἰησοῦς — τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο, ὃ ὑμεῖς καὶ βλέπετε καὶ ἀκούετε». (Πράξ. β'. 33) Τούτου ἕνεκα τὸ βάπτισμα τοῦτο τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν δύναται νὰ ἐξαρθῇ λίαν ὑπερβαλλόντως, ἀφοῦ τοῦτο σημειοῖ τὴν ἀποδοχὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι, ἄνευ αὐτοῦ, σύδεμίαν ἠθέλομεν ἔχει ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἡμετέρας δικαιοσύσεως.

Ἐν τούτοις, ὀφείλομεν λίαν ἐντόνως νὰ ἐναντιωθῶμεν κατὰ τῆς κοινῆς ἀλλὰ πεπλανημένης καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἀνιγραφικῆς ἰδέας, ἥτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ πολλῶν λίαν θερμῶν Χριστιανῶν, καθ' ἣν ἀλλεπάλληλα βαπτίσματα τοῦ

ἀγίου Πνεύματος δέον νὰ προσδοκῶνται καὶ ἐπιζητῶνται. Τοιαύτη τις προσδοκία οὐχὶ μόνον δὲν ἐγγυᾶται ἡμῖν παρ' οὐδεμιᾶς ὑποσχέσεως ἐκ τῶν ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀντίκειται καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ ἐκτιθέμενον θεῖον σχέδιον Σημειωτέον ὅτι αἱ Γραφαὶ ἀναφέρουσι περὶ τριῶν μόνον βαπτισμάτων τοῦ ἀγίου Πνεύματος ἡ ἀνάγκη δὲ δι' ἐν ἑκαστον ἐξ αὐτῶν, καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ πλέον, παρίσταται κατάδηλος,—τῶν τριῶν αὐτῶν βαπτισμάτων ὄντων μερῶν ἢ ὑποδιαίρέσεων τοῦ ἐνὸς βαπτίσματος. (1) Τὸ βάπτισμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. (2) Τὸ κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν βάπτισμα. (3) Τὸ βάπτισμα τοῦ Κορνηλίου, τοῦ πρώτου ἐθνικοῦ προσηλύτου ὡς «υἱοῦ». Ἐξετάσωμεν ἡδὴ τὰ τρία ταῦτα βαπτίσματα τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν τάξει.

(1) Τὸ ἐκ Πνεύματος ἀγίου βάπτισμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν οὐχὶ μόνον ἦτο ἀναγκαῖον δι' αὐτὸν, ὅπως γείνη οὕτω κοινωνός τῆς θείας δυνάμεως, ὡς θεῖον ὄργανον, καὶ ὡς ἐνδείξεις τοῦ ἀρραβῶνος τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, τῆς εἰς τὴν θείαν φύσιν ἀποκνήσεώς του, ἀλλ' ἦν ἐπίσης ἐπάναγκες ὅπως λάβῃ χώραν ἐξωτερικὴ τις τοιαύτη ἐκδήλωσις, ἢ ἀναγνώρισις αὐτοῦ, ἣτις ἠθελεν ἐπιτρέψει εἰς ἄλλους νὰ γνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς τὸν Κεχρισμένον τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐκδήλωσις δ' αὐτὴ ἦν ἐν εἵδει περιστερᾶς, κατελθούσης καὶ καθιστάσης ἐπ' αὐτὸν. Οὐδὲ παρέχεται εἰς ἡμᾶς νύξιν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ λαὸς ἐν γένει εἶδε καὶ ἀνεγνώρισε τὴν φανέρωσιν καὶ ἐκδήλωσιν αὐτὴν τῆς θείας εὐνείας ὅτι ἐννοοῦμεν εἶναι μᾶλλον ὅτι Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὅστις διεξῆγεν ἔργον ἀναμορφώσεως ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ὅστις ἀνεγνώριζετο ὡς προφήτης, ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου, αὐτὸς καὶ μόνος εἶδε τὴν κάθοδον τοῦ Πνεύματος ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ αὐτὸς καὶ μόνος ἐμαρτύρησε περὶ τοῦ τοιοῦτου γεγονότος. Ὅτι ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο ἀναγράφεται ἔχει ὡς ἑξῆς: «Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι, Τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστεραν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτὸν καὶ ὧν οὐκ ᾔδειν αὐτὸν [δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας], ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖ-

νός μοι εἶπεν, ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Καγὼ εἶώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.» — Ἰωάν. α'. 33.

(2) Τὸ βάπτισμα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ὡς ἐξηγεῖ ἐνταῦθα ὁ Ἰωάννης, ἔμελλε νὰ γείνη διὰ τοῦ Χριστοῦ «τοῦ βαπτίζοντος ἐν Πνεύματι ἁγίῳ». Ὁ δὲ Πέτρος, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ βεβαιότητι τοιοῦτον, διακηρύττειν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξέχεε τὸ ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα. Αὐτὸς δὲ καὶ μόνος δύναται νὰ βαπτίσῃ οὕτω, διότι αὐτὸς καὶ μόνος ἀπελύτρωσε τὸν κόσμον, ἐξηγόρασε πάντας διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος, διότι οὐδεὶς προσέρχεται εἰς τὸν Πατέρα εἰμὴ δι' αὐτοῦ διότι ὁ Πατὴρ δὲν κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν κρίσιν ἔδωκεν εἰς τὸν Υἱόν, καὶ διότι ὁ Υἱὸς, ὑψωθείς ἐν δόξῃ — ἐνεργεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατρὸς, ὅπως φέρῃ εἰς πλήρη μετὰ τοῦ Πατρὸς κοινωνίαν πάντας τοὺς δι' αὐτοῦ προσερχομένους εἰς τὸν Πατέρα. Εἶδομεν δὲ ἐν τοῖς προεκτεθειμένοις ὅτι τὸ βάπτισμα αὐτὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ Πνεύματος ἁγίου ἦτο ἀναγκαῖον, ὡς μαρτυρία, ὡς μάρτυς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ βάπτισμα τοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως θεωρῇ καὶ μαρτυρηθῇ.

Ὁ βιαίως φερόμενος ἄνεμος, ὁ πληρώσας τὸν οἶκον, καὶ αἱ «διαμεριζόμεναι γλῶσσαι τοῦ πυρός», αἵτινες «ἐκάθισαν ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν» (πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων καὶ μόνον, — χαρακτηρίζουσαι αὐτοὺς ὡς εἰδικοὺς τοῦ Θεοῦ ἀντιπροσώπους καὶ ὄργανα λαλιᾶς τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου — ἴδε ἐδάφ. 14), δὲν ἦσαν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλ' ἀπλαῖ ἐκδηλώσεις καὶ παραστάσεις καὶ σημεῖα εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, παριστῶσαι τὸ ἀόρατον. Ομοίως ἡ περιστερά, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Ἰωάννης, δὲν ἦτο τὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ φανέρωσις ἢ παράστασις τις εἰς τὴν ἀντίληψίν του. Ἡ περιστέρα, τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ καθαρότητος, λίαν καταλλήλως ἀναπαρίστα τὸ ἐν τῷ Ἰησοῦ πλήρωμα τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰεχωβά, ὡς αἱ διαμεριζόμεναι γλῶσσαι θεόντως παρίσταν τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἀποστόλων, ἧτις ἔμελλε νὰ εἶναι, ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος,

ὅπως οὗτοι μαρτυρήσωσιν ὡς «**μάρτυρε**». — Πράξ. β'. 32. γ'. 15. ε'. 32. ι'. 39, 49, ιγ'. 31.

(3) Ἐτέρα τις εἰδικὴ ἐκδήλωσις τῆς θείας δυνάμεως ἐν οχέσει πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Κορνηλίου, τοῦ πρώτου Ἑθνικοῦ προσηλύτου, ἦτο ὡσαύτως ἀναγκαία διότι οἱ Ἑθνικοὶ, μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, διετέλουν ἀπερριμμένοι, μὴ ἀποδεκτοὶ παρὰ τῷ Θεῷ ἀκόμη καὶ ὡς δοῦλοι. Συνεπῶς οὐδέποτε οἱ ἐξ Ἰουδαίων πιστοὶ ἤθελον πεισθῆ ὅτι οἱ Ἑθνικοὶ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν ὑψίστην θέσιν τῶν **Υἱῶν** τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ ἂν ἐνδεδειγμένη τις ἐκδήλωσις τῆς θείας εὐνοίας παρείχετο εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ὡς ἔχομεν ἤδη καταδείξει δὲν ἦτο τοῦ θείου προγράμματος ὅπως οἰοσδήποτε ἐκ τῶν ἐθνικῶν γείνη εὐπρόσδεκτος μέχρι τέλους «**τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων**», τῆς εἰδικῆς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εὐνοίας, τρία καὶ ἥμισυ ἔτη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν. (*) Τὸ γεγονὸς ὄθεν, καθ' ὃ οἱ ἐξ Ἑθνῶν προσήλυτοι ἔμελλον νὰ γείνωσι συγκληρονόμοι (ἐν ἴσῃ μοίρᾳ) μετὰ τῶν ἐξ Ἰουδαίων προσηλύτων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαλαμβάνηται ἐν τῷ βαπτίσματι τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Ἐξ αἰτίας μάλιστα τῶν βαθέως ἐρριζωμένων προλήψεων τῶν Ἀποστόλων, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν λοιπῶν Ἰουδαίων, ἦτο λίαν ἐπάναγκες ὅπως ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Κορνηλίου, γείνη φανερά εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν Ἀποστόλων, διὰ τῶν αὐτῶν τεκμηρίων τῶν δοθέντων κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν. Οὕτε παρίσταται δὲ ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι «αἱ διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός», ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου: ἀπὸ κοινοῦ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐξ Ἰουδαίων προσηλύτων καὶ οὗτος θὰ ἔλαβε πιθανῶς ἐκ τῶν «**δομάτων**» ἢ χαρισμάτων, ἅτινα ἐπῆλθον εἰς **πόντας** κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Πῶς ἄλλως θὰ ἠδύναμεθα νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ Ἑθνικοὶ ἐγένοντο εὐπρόσδεκτοι παρὰ Κύριον; Ἐὰν τὸ βάπτισμα τοῦ Πνεύματος καὶ αἱ εὐλογιαὶ τῆς Πεντηκοστὴν ἐπήρχοντο μόνον ἐπὶ τῶν πιστῶν, οἵτινες κατήγοντο ἐκ τοῦ φυσικοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ ἡμᾶς εἰς ἀμφιβολίαν

(*) Ἰδε Χαραυγὴν Χιλιετηρίδος, Τόμος Β'. Κεφαλ. Ζ'.

καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, οἵτινες, λόγῳ φυσικῆς γεννήσεως, ἦσαν πάντες ἐθνικοί. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου ἐπελθόντος βαπτίσματος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁ Κύριος κατέστησε κατὰδὲλον τὸ γεγονός, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον διαφορὰ μεταξὺ Ἰουδαίου καὶ Ἑθνικοῦ, δούλου καὶ ἐλευθέρου, ἄρρενος καὶ θήλεος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀφεώρα τὴν ἐνώπιον Αὐτοῦ ἀποδοχὴν αὐτῶν ἐν Χριστῷ. Διότι οὐδεὶς εἶναι εὐπρόσδεκτος καθ' ἑαυτὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ δικαιοσύνῃ. — συνεπῶς μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἔρχονται πρὸς τὸν Πατέρα μέσῳ τοῦ Ἁγαπημένου εἰσὶν εὐπρόσδεκτοι ἐν αὐτῷ. — Α. Κορνθ. ιβ'. 13.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν βαπτισμάτων τοῦ Πνεύματος οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται ἐν ταῖς Γραφαῖς. Ὅ,τι λοιπὸν πολλὰ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ φρονοῦσιν ὅτι δεόν νὰ προσμένωσιν, νὰ ἐργάζωνται καὶ προσεύχωνται δι' ἕτερα ἐπανειλημμένα βαπτίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητον τοιαῦτα βαπτίσματα εἶναι ὅλως περιττά, διότι τὸ ἐν βάπτισμα τῆς Πεντηκοστῆς, συμπληρωθὲν διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου, πληροῖ πᾶσαν ἀπαίτησιν ἢ ἀνάγκην τὰ βαπτίσματα ἐκεῖνα δὲν ἐπῆλθον ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἀπέλαυον τὴν εὐλογίαν, ἀλλὰ ταῦτα, ἀντιπροσωπευτικῶς, ἦσαν δι' ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὅλου. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν αὐτὸ ἔργον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐγένετο εἰς δύο μέρη — ἐπὶ τῶν πρώτων Ἰουδαίων πιστῶν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων ἐθνικῶν πιστῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κορνηλίου, εἶναι ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν εἰς τὸν Πέτρον γενομένην διακήρυξιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, πρὸ τῆς σταυρώσεώς του, ὅποτε τῷ εἶπε, « δώσω σοι τὰς κλεῖδας τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν ». (Ματθ. ιστ'. 19.) Κλεῖς σημαίνει δύναμιν πρὸς διανοίξιν κλεῖδες δὲ, εἰς πληθυντικόν, συνεπάγονται ὅτι πλέον τῆς μιᾶς θύρας ἔμελλον, νὰ διανοιχθῶσι. Πράγματι δὲ αἱ θύραι ἦσαν ἀκριβῶς δύο, καὶ δύο ἐπίσης αἱ κλεῖδες ὁ δὲ Απόστολος Πέτρος ἐχρησιμοποίησεν ἀμφοτέρας τὰς κλεῖδας

ἐργασθεὶς πρὸς διάνοξιν τῆς θύρας δι' ἀμφοτέρους Ἰουδαίους τε καὶ ἐθνικοὺς, ὥς ὁ Κύριος εἶχε προείπει. Οὗτος μετεχειρίσθη τὴν πρώτην κλεῖδα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὁπότε ἦν ὁ πρῶτος, ὁ κύριος ὁμιλητής, ὅστις εἰσηγήθη τὴν νέαν οἰκονομίαν τοῦ Πνεύματος εἰς τοὺς τρισχιλίους τοὺς ἀκούσαντας αὐτὸν, καὶ οἵτινες πάραυτα ἐπίστευσαν καὶ εἰσῆλθον διὰ τῆς θύρας (Πράξ. β'. 37—41). Ὅποτε δὲ πάλιν ἦλθεν ὁ ὠρισμένος καιρὸς ὅπως τὸ Εὐαγγέλιον κηρυχθῇ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς, ὁ Κύριος, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ἐκλογὴν, ἐξαπέστειλε τὸν Πέτρον νὰ κάμῃ τὸ τοιοῦτον ἔργον, εἰπὼν πρὸς τὸν Κορνηλίον νὰ μετακλήσῃ τὸν Πέτρον, καὶ ἐνταυτῷ εἰπὼν εἰς τὸν Πέτρον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κορνηλίου, καὶ λαλήσῃ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ὁ Πέτρον ἐχρησιμοποίησε καὶ τὴν δευτέραν κλεῖδα, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ Εὐαγγελίου ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν, τοῦ Θεοῦ ἐπιμαρτυρήσαντος τὸ γεγονός διὰ τῶν θαυματουργικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου καὶ τῶν ἄλλων μετ' αὐτοῦ καθιερωμένων πιστῶν ἐκ τῶν ἐθνικῶν.

Ἡ ἀρμόζουσα περὶ βαπτίσματος τοῦ ἁγίου Πνεύματος σκέψις καὶ ἀντίληψις εἶναι ἡ τῆς ἐκχύσεως, ἡ τῆς χρίσεως, ἥτις εἶναι ὅπωςδὴποτε τόσον πλήρης (καλύπτουσα πᾶν μέλος τοῦ σώματος) ὥστε νὰ χαρακτηρίζηται δεόντως ὡς κατὰδυσις ἢ «βάπτισμα». Τὸ αὐτὸ δὲ χρῖσμα ἢ βάπτισμα ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος, καλύπτον, εἰσδύον, ἁγιάζον, εὐλογοῦν, ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον, ἕκαστον προσερχόμενον εἰς τὸ κεχρισμένον «σῶμα». Τοῦτο δὲ θέλει ἐξακολουθήσει μέχρι οὗ καὶ τὸ τελευταῖον μέλος τοῦ σώματος θὰ ἔχῃ ληφθῇ καὶ χρισθῇ τελείως. Ὁ Απόστολος Ἰωάννης, ὁμιλῶν ἐπίσης περὶ τοῦ βαπτίσματος τούτου, καὶ ὀρίζων αὐτό χρῖσμα, λέγει, «Ὑμεῖς τὸ χρῖσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ μένει ἐν ὑμῖν». (Α. Ἰωάν. β'. 27. Ψαλμ. ρλγ'. 2). Δὲν λέγει, τὰ παλλὰ ἀναρίθμητα χρίσματα τὰ ὅποια ἐλάβετε, ἀλλὰ τὸ χρῖσμα, τὸ ἐν χρῖσμα, τὰ πλείονα τούτου ὄντα ὅλως περιττά, καὶ οὐχὶ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν θείαν διάταξιν.

Ἀπὸ θείας ἀπόψεως ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζεται ὡς μία, ὡς ἓν ὅλον, διότι, «Καθάπερ τὸ σῶμα ἓν ἔστι, καὶ μέλη πολλὰ ἔχει... οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς... ὑμεῖς δὲ ἔστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». (Α'. Κορθ. ιβ'. 12, 27) Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην ἡ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἐκθεσις τοῦ ζητήματος εἶναι ὅτι, καίτοι ὁ Κύριος λογαριάζει ἡμᾶς ὡς ἄτομα, καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις πολιτεύεται πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς ἄτομα, ἐντούτοις, ἡ θέσις ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς δὲν εἶναι τόσον ἢ τῶν μονάδων ἢ ἀτόμων, ἀλλ' ἡ τῶν μελῶν ἢ μερῶν μιᾶς μονάδος, ἡ ὁποία μονὰς εἶναι ὁ Χριστός, κεφαλὴ τε καὶ σωμα. Τούτου ἐνεκεν γνωρίζεται ἡμῖν ὅτι, ἀφοῦ ἐπιστεύσαμεν, τὸ ἐπόμενον ἡμῶν βῆμα εἶναι νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ— νὰ βαπτισθῶμεν εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ.

Ἄν θὰ πραγματευθῶμεν ἐνταῦθα τὸ ζήτημα τοῦ βαπτίσματος ἐν γένει, πραγματευθέντες ἤδη τοῦτο ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει, τὸ ὁποῖον πρότινος ἐξεδόθη, * σημειοῦμεν ὁμῶς τὸ γεγονός ὅτι οἱ πιστοὶ καλοῦνται νὰ βάπτισθῶσιν εἰς Χριστόν, ὅπως εἰσέλθωσιν ἢ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ βάπτισμα αὐτοῦ τὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲ μὴ ὄντος προσώπου, ἀλλ' ἁγίου Πνεύματος ἢ δυνάμεως κεκτημένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, πάντες ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι τὴν εὐλογίαν ταυτην δέον νὰ ἔλθωσιν εἰς σχέσιν μετὰ τῆς **Εκκλησίας ταύτης**, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐννοοῦμεν δὲ διὰ τούτου ὅτι δέον νὰ γείνωσι μέλη οἰουδήποτε ἐπιγείου Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος— τοῦ Μεθοδιστικοῦ σώματος, τοῦ Πρεσβυτερικοῦ σώματος, τοῦ Λουθηρανικοῦ σώματος, τοῦ Ρωμαίῳ—Καθολικοῦ σώματος, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου σώματος ἀνθρωπίνων ὁργανισμῶν. Ἐννοοῦμεν μέλη τῆς **Ἐκκλησίας**, τῆς ὁποίας τὰ μέλη δύνανται ν' ἀναγνωρίζωνται ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ ὁποίου κατέχουσιν ἁγίου Πνεύματος τῆς ἀγάπης,—πιστοποιουμένου καὶ διὰ τῶν ἄλλων ποικίλων αὐτοῦ καρπῶν, καὶ μαρτυρομένου καθ' ὃν

(*) «**Τρία Ζητήματα**» Βάπτισμα, Κοινωνία, Σάββατον», Ἀποστέλλεται ὑπὸ τοῦ Γραφείου Χαραυγῆς Χιλιετηρίδος, ἀντὶ λεπτῶν 50.

τρόπον εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις.

“Οσοι σὸν ποτε ἐνοῦνται πράγματι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνοῦνται οὕτω πράγματι μετ’ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προσεύχεται διὰ παροῦσαν ἢ μέλλουσαν εὐλογίαν Πεντηκοστῆς, ἀλλὰ δύναται ν’ ἀτενίσῃ μετὰ χαρᾶς καὶ πεποιθήσεως εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὴν ἀρχικὴν εὐλογίαν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου εὐλογίαν, ὡς πρὸς τὰ τεκμήρια καὶ ἀποδείξεις τὰς ὁποίας ὁ Πατὴρ παρέσχεν διὰ τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς ὑπ’ Αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὅλου, καὶ μὲ τὴν θείαν ταύτην διάταξιν τοῦ πράγματος νὰ ἀρκεσθῶσι πάντες τελείως. Δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν, ταῦτα λέγοντες, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξοργίζεται κατ’ ἐκείνων οἵτινες, ἐξ ἐσφαλμένων ἰδεῶν, ζητοῦσιν ἀναριθμήτους Πεντηκοστής. Ὑποθέτομεν μᾶλλον ὅτι θέλει συμπαθῇ πρὸς τὴν ἄγνοιαν καὶ τὰς πεπλανημένως ἀπευθυνομένας προσευχὰς των, καὶ, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ μεταβάλῃ τὰ σχέδια καὶ διατάξεις αὐτοῦ, θέλει ἐκχύσει ἐπ’ αὐτῶν εὐλογίαν— καὶ εὐλογίαν τοιαύτην οἷαν αἱ πεπλανημέναι αὐτῶν προσδοκίαι καὶ ἡ ἀμέλεια τοῦ Λόγου Αὐτοῦ ἤθελεν ἐπιτρέψει, ἀποδεχόμενος τοὺς δι’ οὐρανίαν κοινωνίαν στεναγμοὺς τοῦ πνεύματος των.

Εἶναι παράδοξον ὅτι, οἱ ἀγαπητοὶ οὗτοι φίλοι, οἵτινες συνεχῶς προσεύχονται ὑπὲρ βαπτισμάτων τοῦ Πνεύματος, οὐδεποτε ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἀπόστολοι οὐτε αὐτοὶ προσηύχοντο διὰ μελλούσας Πεντηκοστής, οὐτε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐδίδαξαν νὰ προσεύχεται οὕτω: Φρονοῦν οἱ λοιπὸν ἑαυτοὺς σοφωτέρους οὗτοι τῶν θεοπνευστων Ἀποστόλων, ἢ ἀγιωτέρους αὐτῶν, ἢ μᾶλλον ἐνδιαφερομένους καὶ ἀνησύχους ὅπως πληρωθῶσι διὰ τοῦ Πνεύματος; Θέλομεν μᾶλλον νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐμφοροῦνται ὑπὸ τοιούτων ἐγωϊστικῶν καὶ ἀλαζονικῶν φαντασιῶν, καὶ ὅτι τὰ αἰσθήματά των ὁμοιάζουσιν ἀπλῶς πρὸς τὰ αἰσθήματα παιδίων, τὰ ὅποια ἀπεριοκέπτως, καὶ ἐνίοτε δυστρόπως, ἐνοχλοῦσιν ἐπεικεῖς καὶ ἀνεκτικὸς γονεῖς διὰ μὴ ἀναγκαιούσας καὶ μὴ ὀποσχεθείσας αὐτοῖς εὐλογίας καὶ χάριτας αἵτινες δὲν δύνανται νὰ τοῖς δοθῶσι.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Μετὰ ταῦτα θέλω ἐκφέρει τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα.— Ἰωήλ.
β'. 28

Τὸ ἅγιον Πνεῦμα μέλλει νὰ εἶναι τὸ μέσον τῆς συνδιαλλαγῆς μεταξὺ τοῦ Παντοδύναμου καὶ τοῦ διὰ τῆς πολυτίμου ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἀπολυτρωθέντος γένους τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὡς ὁ σκοπὸς τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἀπέβλεπε νὰ διανοίξη τὴν ὁδὸν, δι' ἧς ὁ Θεὸς θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι δίκαιος, καὶ ἐν ταύτῃ δικαιῶν πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν, καὶ ζητοῦντας νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Πατέρα δι' αὐτοῦ, τοιοῦτοτρόπως τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὡς τοῦ δεδοξασμένου Μεσίτου, ἀποβλέπει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς πλήρη μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνίαν, ἐκείνους ἐκ τοῦ λελυτρωμένου γένους, οἵτινες ἤθελον δείξει θέλησιν καὶ διάθεσιν νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅποτε παρασχεθῇ εἰς αὐτοὺς πλήρης γνῶσις καὶ εὐκαιρία. Εἶδομεν δὲ ὅτι ἡ ἐπαναφορὰ τῶν μελῶν τοῦ πεπτωκότος γένους εἰς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἁρμονίαν διαιρεῖται εἰς δύο μέρη: (1) Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παρόντος αἰῶνος τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ (2) εἰς πάντας ἐκείνους ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅσοι θὰ θελήσωσι τοῦτο κατὰ τὸν ἐπερχόμενον Χιλιετῆ αἰῶνα.

Εἶδομεν ἤδη ὅτι ἡ βάσις τῆς τοιαύτης ἁρμονίας δὲν εἶναι τὸ ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὴν ἁμαρτίαν, ἣ ἀνέχεται καὶ δικαιολογεῖ αὐτήν, καὶ ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ὡς ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ δέον νὰ ἀπορρίψωσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ν' ἀποδεχθῶσιν ἐκ καρδίας τὸν θεῖον γνώμονα τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐπανέλθωσιν ἐν πλήρει πρὸς τὸν Θεὸν ἁρμονία, ὥστε νὰ ἐκζητήσωσι καὶ λάβωσι μέσῳ ὠρισμένων πρὸς τοῦτο μέσων, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν νοῦν, τὸ θέλημα τὴν διάθεσιν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς— λαμβάνοντες τοῦτο ὡς ἴδιον αὐτῶν νοῦν, ἰδίαν αὐτῶν θέλησιν καὶ διάθεσιν, καὶ μεταμορφούμενοι οὕτω διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ νοῦ των. Τοῦτο τὸ ὅποιον εἶδομεν ἤδη ὅτι εἶναι τὸ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν

πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ, διακηρύττεται ὅτι εἶναι ἐπίσης τὸ πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν διὰ Χριστοῦ συνδιαλλαγὴν τοῦ κόσμου πρὸς ἑαυτὸν κατὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα. Οὐδὲ ἰωτᾶ ἕν ἐκ τοῦ θείου νόμου μέλλει νὰ τροποποιηθῇ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀτέλεια δὲν θὰ δικαιολογῶνται ὥστε νὰ λογίζωνται ὡς τελειότης καὶ δικαιοσύνη.

Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θέλει εἶσθαι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀναμόρφωσιν, ἐπάνοδον καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῆς εἰς τὴν θείαν εἰκόνα, τὴν ἀπολεσθεῖσαν διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς μέρος δὲ τῶν μελλόντων νὰ διατεθῶσι μέσων πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ κόσμου εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸν Θεὸν, ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἤδη δεσπόζουσα ἐπιρροὴ τοῦ διαβόλου, ἡ δεσμεύουσα καὶ τυφλοῦσα τὸ ἀνθρώπινον γένος, μέλλει νὰ ἀρθῇ ἐκ τοῦ μέσου (Β Κορθ. δ' . 4, Ἀπόκλ. κ . 2), καὶ μετὰ ταῦτα, ἀντὶ νὰ διατελῇ ὁ κόσμος ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπάτης καὶ πλάνης, τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, θέλει εἶσθαι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. Ἀντὶ δὲ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων καὶ ἐπιρροῶν, αἵτινες πιέζουσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ὅπως πληρώσωσιν αὐτὰς μὲ ὀργὴν, μοχθηρίαν, μῖσος, ἔριδας καὶ ἐγωῖσμόν, ἡ τοιαύτη ἐπιρροὴ ἢ τὸ τοιοῦτον πνεῦμα θέλει περισταλῇ, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξολοθρευθῇ ἢ ἀντίθετος δὲ ἐπιρροὴ ἢ Πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἐλέους, τῆς συμπαθείας καὶ ἀγάπης, θέλει ἀναπιοχθῇ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ θέλει ἐκχυθῇ, διὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος—πρῶτον, διὰ τῆς μεταδόσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους φωτισμοῦ δεύτερον, διὰ τῆς παραχωρήσεως εἰς αὐτοὺς συνδρομῆς, βοηθείας, δυνάμεως πρὸς κατανίκησιν τῶν ἐμφύτων αὐτοῖς τάσεων καὶ τρίτον, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ καθοδηγήσεως αὐτῶν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀπολεσθεῖσαν διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ προπάτορος Ἀδάμ.

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ μελλοντικὰ ταῦτα προνόμια καὶ εὐλογίαι ὑπὲρ τοῦ κόσμου εἰσὶν ἔνδοξα, καὶ πληροῦσι χαρᾶς τὰς καρδίας ἡμῶν ὑπερ πάν ἄλλο, ἐξ ὧν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ εἶδον κατὰ

τοὺς παρελθόντας καιροὺς καὶ χρόνους, οὐχ' ἦτιον ταῦτα οὐδεμίαν παρέχουσι παρηγορίαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κυρίου, ἢ εἰς ἐκείνους οἵτινες, ὅποτιαν ἔχωσιν τὴν εὐκαιρίαν, ἀποφεύγωσι νὰ λάβωσιν ἐκ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, καὶ πληρωθῶσι δι' αὐτοῦ. Τοῦτο μέλλει νὰ ἐκχυθῇ ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, ἀλλὰ θέλει εἶσθαι ἀπαραίτητον δι' ἐκείνους οἵτινες θὰ ἤθελον νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτὸ, καὶ ὠφεληθῶσι δι' αὐτοῦ, νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν προνομίων αὐτοῦ : ὡς ἀκριβῶς εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος τῆς χάριτος, οἵτινες θέλουσι νὰ ἔλθωσιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ εὐλογηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν πρὸς τοῦτο μέσων : — νὰ ἀφιερῶσωσιν εαυτοὺς, τούτέστι, καὶ φάγωσι τὴν ἀλήθειαν, ὅπως δύνανται νὰ ἔχωσι «τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας». Διότι, ὅποτιαν ὁ μέγας Προφήτης καὶ Ζωοδότης, ὁ μέγας κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἱερεὺς (Ὁ Χριστὸς, Κεφαλὴ τε καὶ σῶμα, πλήρης), ἐγερθῇ ὅπως εὐλόγησῃ τὸν κόσμον, ἡ εὐλογία ἐκείνη θέλει εἶσθαι τοιαύτη διὰ πάντας ὅσοι ἤθελον δεχθῇ τοὺς λόγους τοῦ προφήτου ἐκείνου, ὑπακούσωσιν αὐτοὺς καὶ ἀποκτήσωσι τὴν μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς δι' ὑποταγῆς καὶ ὑπακοῆς. Αὕτη ὁμως θέλει εἶσθαι ὁλβιος διὰ τοῦ δευτέρου θανάτου εἰς πάντας ὅσοι ἤθελον ἀποφύγει νὰ ἀκούσωσιν αὐτὸν, ὡς εἶναι γεγραμμένον, «Εἰσὶν δὲ πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἐὰν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ». — Πράξ. γ. 23.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν προφητείαν τοῦ Ἰωήλ, παρατηρήτέον ὅτι αὕτη ἐκφέρεται κατὰ τὴν ἀντίθετον ἀκριβῶς τάξιν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἡ εὐλογία πάσης σαρκὸς ἀναγράφεται πρώτη, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐλογία ἀναγράφεται τελευταία.

Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι ἡ διάταξις αὕτη τῆς ἀναγραφῆς ἐγένετο σκοπίμως παρὰ Κυρίου ὅπως καλύψῃ οὕτω καὶ ἀποκρύψῃ τινὰ τῶν ἐνδόξων χαρακτηριστικῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑποσχέσεως, μέχρις οὗ ἐπιστῇ ὁ πρὸς κατανόησιν αὐτῆς ὠρισμένος καιρὸς (Δανλ. ιβ'. 9, 10). Καίτοι δ' αὕτη ἀνεγινώσκετο συνεχῶς ἐπὶ αἰῶνας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ